

กว่าจะสิ้น สาธารณณ์

บทกวีเรื่องราวของสิ่งมีชีวิต
ที่เรียกว่า ‘มนุษย์’

“เคยเห็นอีกฟากของดวงใจพวกเขาไหม
เงาวาบไหวเผยให้เห็นยามเปลอ
ลองสัมผัสดูบ้างหากได้พบเจอ
ไม่อาจหยอตราบจนสุดสิ้นสาธารณณ์”

สิงห์ริมถนน
(วสันต์ ศรีสุรินทร์)

หนังสือเล่มนี้ ใช้กระดาษแบบหลายตา
เรารักคุณ รักโลก

กว่าจะสิ้น สาธารณณ์

บทกวีเรื่องราวของสิ่งมีชีวิต
ที่เรียกว่า ‘มนุษย์’

“เคยเห็นอีกฟากของดวงใจพวกเขาไหม
เงาวาบไหวเผยให้เห็นยามเปลอ
ลองสัมผัสศดูบ้างหากได้พบเจอ
ไม่อาจเผยอตราบจนสุดสิ้นสาธารณณ์”

สิงห์ริมถนน
(วสันต์ ศรีสุรินทร์)

กว่าจะสิ้นสาครณ์

โดย : สิงห์ริมถนน (วสันต์ ศรีสุรินทร์)

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537 ห้ามคัดลอกเนื้อหา
ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียงดัดแปลงวีดิทัศน์หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและ
วิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ :

978-616-94386-0-1

พิมพ์ครั้งที่ 1 : พฤศจิกายน 2567

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ
สิงห์ริมถนน,
กว่าจะสิ้นสาครณ์.-กรุงเทพฯ : สีน้ำ, 2567. 280 หน้า
1.กวีนิพนธ์ไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.911
ISBN 978-616-94386-0-1

บรรณาธิการที่ปรึกษาพิเศษ : ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

บรรณาธิการที่ปรึกษาพิเศษ : ตุลา ลักขณมนตรี

บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ธนพร ภูวนวงศ์

พิสูจน์อักษร : ตุลา ลักขณมนตรี , ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์ , รัชชา ศรีศิลป์

จัดรูปเล่ม : หัดดิน เวท

ออกแบบปก : water design

จัดพิมพ์และ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

จัดจำหน่ายโดย

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางไผ่

เขตบางแค กทม.10160 โทร.065-7891288

watercolorpublishing@gmail.com

www.watercolorpublishing.com

พิมพ์ที่

บริษัท ภูเก็ต พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง จำกัด

ราคา 269 บาท

ปราศรัยเสมือนคำนำ

เมื่อรัตติกาลมาเยือนข้าพเจ้าใคร่ขอสารภาพว่า ในคืนเดือนเพ็ญของชีวิตนั้น ข้าพเจ้าดูตายปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างไร้ค่า ตราบจวบจนใกล้ยามเดือนมีดอันไร้ดวงดาวมาเยือน ข้าพเจ้าจึงได้ไตร่ตรองอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าบังเอิญมองเห็นอีกด้านหนึ่งของความหมายแห่งชีวิต ไม่ใช่แค่เพียงชีวิตของข้าพเจ้าเองเท่านั้น แต่เป็นอีกหลายชีวิตที่ข้าพเจ้าเคยสัมผัสสมทบบนเส้นทางแห่งโชคชะตา ภายใต้เสียงจันทรด้วยสามัญสำนึกที่เหมือนจะซำรูดทูดโทรมไปบ้างแล้ว ข้าพเจ้าพยายามกลั่นกรองสิ่งที่ได้พบเห็นออกมาเป็นบทกวีนิพนธ์ ด้านหนึ่งเป็นความรู้สึกส่วนตัวของข้าพเจ้าเองที่ได้เคยสัมผัสมา อีกด้านหนึ่งเป็นความรู้สึกที่ถูกถ่ายทอดออกมาจากจิตใจของเขาเหล่านั้น ทั้งหมดนี้จะมีผลสำคัญหรือไม่เพียงใด สำหรับท่านแล้วข้าพเจ้าไม่ทราบ มันขึ้นอยู่กับการเปิดใจยอมรับของตัวท่านเอง แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้วถือเป็นภารกิจอันสำคัญยิ่งก่อนที่แสงจันทร์จะสิ้น น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่งว่านาฬิกาชีวิตของข้าพเจ้าใกล้จะเที่ยงคืนแล้ว แต่ไม่ทราบว่าเป็นเวลาอีกยาวนานเพียงใดตราบจนกว่าโลกนี้จะสิ้นสาธาณร์

สิงห์ริมถนน

ตุลาคม 2567

สารบัญ

สารบัญในสารบัญ

จันทร์เพ็ญ / 9

เขีนกายไม่เงิญใจ / 11

คำขนมหลาน / 17

หนุ่ชื้อบุญทิ่ง / 21

กำพร้าว / 33

หวังสุดสาธาณ์ / 39

ลูกผู้ขายตัวน้อย / 47

สุขสันต์วันหมอนัด / 53

โรงหมอรอหน้อย / 60

คำสารภาพของหมอเวรคิก / 66

กั้งแก้น / 72

สมุดเบาใจ / 77

เป็นไปตามครรลอง / 84

รับขบวน / 88

จริงใจ / 94

มือสีขาว / 97

ฝากชีวิตไว้ในมือใคร / 101

เสียดาย / 107

แม่แก่กล่อมบุตร / 113

วิธีอันสาธารณ

วิธีรองเท้า / 119

เรือนเก่า / 124

บ้านนา / 127

ใครหนอ / 132

แม่คำฉันท / 133

ลูกแม่ / 137

บังคับบัญชา / 143

แต่..เซ เกวารา / 146

ป่าราษฎร์ / 149

ตายคางน / 151

หาญทำประชาทัณฑ์ / 154

วนาฤๅสินผกา / 156

สาธารณที่ใครเหยียดหยาม

บ้านฉันไร่ / 163

สะพานดาว / 167

ค. คน แปลกแยก / 170

ชายขอบ / 173

ทุกข์จับดับหวังฟังกินท์ / 176

ขอเจ็บเป็นครั้งสุดท้าย / 182

ไก่อคำฉันท / 186

แมลงปอปีกบิน / 191
ช่องว่างที่ถ่างอ้า / 194
นั่นคือใครให้เคาดู / 201
ดิรัจฉานรำพันคำกลอน / 208
บวงสรวงเช่นไผ่ / 212
โคลงลิลิตยวชนตีบตัน / 217
สูงสง่าอ่าวิถิ / 223
ลั่นทมทอดโนนที่ / 228
ฝันสุดท้าย / 230
นั่นคือลำโพง / 234

มนุษยชาติฤๅสิ้นสาธารณั

เมื่อภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง / 241
บันทึกของหยดน้ำ / 244
มลพิษ / 247
แดนนี้ไร้ผีเสื้อ / 251
ป่าเสื่อมโทรมที่ทับลาน / 256
มนุษยชาติ / 258
โคลงลิลิตประลัยหล้า / 266
เสนารักษ์ / 271
ผีเสื้อเดียวตาย / 276

สาธน์ในสาธน์

กว่าจะสิ้นสาธารณณ์

จันทร์เพ็ญ

เธอเห็นวงจันทร์วันเพ็ญนี้ไหม
แลงมตาต้องใจชวนใฝ่ฝัน
แสงของไยนวลฟ้าควรค่านิรันดร์
แต่ไม่นานอรุณพลันผลิฟ้าพร่างม

เธอเห็นอีกฟากของจันทร์ดวงนี้ไหม
โปรดอย่าประหลาดใจในข้อซักถาม
จินตนาการเถิดหนาในคาความ
มีดมมน นำเกรงขามเหงา เปลี่ยว เดียวดาย

เธอเห็นอีกฟากของดวงใจเธอไหม
มันมีสีสันใดใคร่ครวญความหมาย
สว่างหรือมืดมืดแฝงในใจกาย
ดีหรือร้ายเช่นไรหัวใจเธอ

เคยเห็นอีกฟากของดวงใจพวกเขาไหม
เงาوابไหวเผยให้เห็นยามเปลอ
ลองสัมผัสดูบ้างหากได้พบเจอ
ไม่อาจเขยอตราบจนสุดสิ้นสสารณ์

เงินกายไม่เจ็บใจ

กลอนหกสุภาพ

- ๑ เจ็บใจเงินไปน่ายายเงิน
อนาคเป็นเช่นไรใครหนา
อายุอยู่ในวัยชรา
เงินค้าขายผักหนักเกิน
- ๒ ผมขาวพราวเหงื่อเสื่อชุ่ม
แดดร้อนร้อนจัดขัดเงิน
หลังงุ้มกุ่มรถเงินเดิน
ชวานเจ็บชื้อผักหนักแรง
- ๓ ผักสดรดเองเร่งขาย
มากหลายล้วนสดหมดแผง
เร่ขายหมายว่าไม่แพง
เสียงแห่งหอบเหนื่อยเมื่อยกย
- ๔ ล่อยค่อยเคลื่อนรถอดทน
เร่หนทางไกลใจหมาย
ขายผักสดรถเรียงราย
เคลื่อนคลายตีบคลานผ่านทาง

๑ หลัง โกง โค้งเดินเนินไต่
คั่นไว้ให้ฮีดฮีดร้าง
กำเกร็งเร่งดันยันพลาง
เหยียดอย่างตรงสั้นคั่นไป

๑ เหนือเหนียวเหี่ยวหนังยังสู้
ปวดรู้กัดฟันดันใหญ่
ข้อขัดถัดเบ่งเร่งไว
กลัวไหลลื่นกลั่นสั้นรัว

๑ ขา โกง โค้งหลังยังฮีด
มือยึดเท้าดันสั้นหัว
เข้าปวดรวดร้าวรีกกลัว
รอดตัวไต่เดินเนินดิน

๑ หยุดหอบปลอบตนทนสู้
เหงื่อพรูปร่างหัวหาสิน
ฟังตนก่นกรรมทำกิน
เคยชินชีพจนคั่นไป

๑ หมวกแกว่กวดว่ร้อนเหน้อย

รายเรือยลมเจือเหงื่อไหล

หอบผ่ออ่อนอ่อนแขนขาไย

สู่วิวฮวยนงทรงกาย

๑ เสื่อปะกะฝ้าถูงเก่า

ฝิวเคล้ำกระช่นจนหมาย

สู่วื่นเช่นดั่งงัวควาย

มิตายไหนดเคยเจ็ญใจ

๑ ม่ายเสรำเหงาแท้แต่สู่ว

หลานอยู่อนุบาลคือใหม่

หนึ่งเดียวเกี้ยวโลมฤทัย

ลูกไร่เลื่อนเกทเอคส์ทำ

๑ เพื่อหลานอ่านเรียนเขียนสรรพ

ยังจับจอบเสียมเจียมพรำ

บอกตนทนอยู่สู้กรรม

ยากจำเพื่อหลานผ่านวัย

๑ ผักหม่ายขายสิบบาทมัด
เรียงจัดแจงพองกองใหญ่
เร็วจรดเมืองเรืองไกร
ขายได้น้อยนิตผิดครือ

๑ กินน้อยใช้น้อยค้อยงาน
ปลูกหวานพรวนรดอดหรือ
ทั้งหมดเกิดพองสองมือ
ไม่ถือนได้ใจทน

๑ ขายได้ไม่ได้ไม่ว่า
ต่อราคาหรือไม่บัน
ลดให้ถ้าขอหนอกคน
เลือกจนพอใจใครเอา

๑ แสงแดดแผดร้อนรอนหรือ
บ้ายคือผักเขียวเขียวเฉา
สดหมดคองลงเดา
ทิ้งเนาหรือไรใดดล

๑ ผักเหลือเผื่อคนจนยาก
ลำบากกอบกลับไกลหน
แจกไปให้ทั่วผู้คน
อย่าบ่นบอกเงาเอาฟรี

๑ อยู่ไปวันวันสิ้นไหม
สิ้นใจสมศักดิ์ศรี
สิ้นไฟใหญ่เพียงพอมี
ชีวิเพื่อหลานหวานใจ

๑ สองมือแปลบปวดปูดโปน
รอยโดนบาดหยาบบาปไหม้
ปลุกขุดคัดตัดผักไป
หทัยแกร่งเข็นเอ็นตึง

๑ เหนือหยดรดหลังหวังอยู่
ยังสู้เพื่อหลานนานฟัง
แม้ไรใครจะคะนึ่ง
ยายจิ้งจាំใจไคลครอง

๑ ขายไว้ใครจะทะนุ
ขายม้วนลิ้งเคียงเคียงสอง
ชีวิตผิดใหม่ใครปอง
เหงื่อนองแนบหลานผ่านวัน

๑ แดคเผาเงายกลายหาย
นั่นหมายขยลุ่มตรมผัน
ทรุดดับคับจิตจาบัลย์
ฟากผันผันผ่านหลานขาย ๕๕๐๘

คำขนมหทาน

มาถึงเนินนี้อีกแล้วชนะ

เนินที่เคยเอาชนะอย่างเฉียดฉิว

แดดร้อน รอลมเป่าเหงื่อชายเสื้อปลิว

ผู้คนต่างเดินลี้วไรใครเหลือขวแด

คนจะมีน้ำใจหรือไม่ก็ช่าง

วันนี้ต้องสู้อย่างเดิมเป็นแน่

ของมากมายหนักกว่าเดิมนะแก

หากว่าแพ้งเจ็บจบสลบกัน

พึมพำลำพัง ช่างเถอะ เรื่องของคนแก่

กองผักแย่หากถอยราชาสั้น

เทกระจาดพลาดครวก่อนตอนงก้งัน

รถเข็นคัน สู้นะ บอกกะตัว

โอย ข้อมือจ้ำอย่าเพิ่งทรยศ

บ่าไหล่จรดเบ่งเกร็งหลังลั่นสั้นหัว

สึด อืดอีกนิต กล้ากล้า นะอย่ากลัว

ถัดร้วร้ว สองขาอ่อนล้าทำไม

แค่หกสิบกว่ายามาทำสำออย
เฮ้ออย่าถอย อย่านะ อย่าไหล
อีกนิดอีคนักปลัดค้นเข้าไป
จะเส้นชัยอยู่แล้วเร่เร่ ลุยลุย

พื้นเสียดินนิปีนิปีสาจ
เทศกิจกวาดสายตาทำนองลุยลุย
ไม่ช่วย ยังไล่ต้อนหนีวิถีทุยทุย
อย่ามาคุยเพื่อส่วนรวมแลเราเท่าควาย

"ฝึกสคคัคมัดละสิบบาทจ้า
ปลุกเองมากะมือช่วยซื้อขาย
ปลอดสารเคมีกินแล้วไม่ตาย
ไม่อันตรายปรุงดินปุ๋ยอินทรีย์"

วันไหนไหน ไยเหมือนวันก่อนก่อน
เดินอ้วนอวบขายคนป่วยหน้าหนี
แดร์อ่อนเหงื่อชุ่มชุ่มหงอกกระจอกสิ้นดี
ไม่เห็นมีหน้าไหนสนใจเรา

ทำเพื่อหลาน ทำเพื่อหลานหวานใจ
ต่อราคาทำไมผัวยังไม่เนา
บาทสองบาทก็ยังคงคิดจะต่อเอา
ยอมใจเขาเชิญเลือกถามกันตามสบาย

ไม่อยากจะบอกว่าค่าเล่าเรียนหลาน
หากอยากทานเท่าไรฉันก็จะขาย
ของทำเองแบ่งกันกินไม่ยักตาย
ไม่รู้อายเดินขายหลายนานจนพานชิน

เหนื่อยนะ เหนื่อยกายเหนื่อยใจ แต่ไหวอยู่
เดินหลังคู้ทว่าแข็งแรงแกร่งกว่าหิน
ผักร้างเหลือกองใหญ่แบ่งให้คนยากกิน
ทำบุญจนกว่าสิ้นสลายกายใจ

พวกนกรู้ มาขอฉันตอนตะวันต่ำ
ถือเป็นกรรมตอบแทนท่านใจใหม่
เอาเถอะ ฟรียินดีเชิญเลือกเอาไป
ทาน ทำไว้หวังใดตอบแทนคืน

น้อมใจสงบสองมือพนมท่วมหัว
ชาตินี้ตัวต้อยต่ำระกำฝืน
เลี้ยงหลานลำพังทุกข์หลากยากกลืน
รอหลานยื่นรอดเติบโตตลอดค่อขวยควาย

เจ็บเอ๋ย เจ็บแขนขาเจ็บหน้าอก
ปลงไม่ตกเพราะหลานอนุบาลหมาย
หอบเหนื่อยยังคิด ชีวิตยากลำบากปลาย
สืบบาทคล้ายหายากเดินตราครุฑ

วันนี้หน้ามีดจะวูบไปแต่ไม่เข็ด
รวมเบ็ดเสร็จรายได้ช่างน่าขำ
เร่ร่อนเงินขยפקได้ไม่กี่กำ
โลกอย่าซ้ำกรรมอย่าถม ค่าขนมหหลานเรา

ปลอบพลอดกอดตัวเองไว้ให้ออกอุ่น
บุญแล้วบุญที่ยังมีหลานกับเขา
เหนื่อยช่าง เหนื่อยประเดี้ยวใจก็บรรเทา
ถือเสียว่าคลายเหงา เฒ่าโรยเดินไปรยทาน

หนูซื้อบุญทิ้ง

ครูฝึกหัดสะกดหูเหลียวคู้ฟ้ง
ก่อนระฆังเข้าเรียนเด็กเล่นลั่นสนาม
เสียงล้อเลียนร่อนแรงดั่งไฟลาม
คำความสะกิดใจใครถูกกระทำ

“ไอ้หยิกตัวยุ่ง ไอ้ยุ่งหัวหยิก
ไอ้ตัวตุ๊กคิก ไอ้หยิกตัวดำ”
เสียงหัวร่อขมขมประณามซ้ำซ้ำ
ไอ้เวรกรรมใครอาจซ้ำจนชินชา

หนูน้อยตัวพอมเกร็งผิวดำร่างเล็ก
ต่ำเกณฑ์เด็กถูกรุมระรานดำ
เสียงล้อเลียนวิ่งไล่ตามหลังมา
มือกุมหัวก้มหน้าถลาเข้าห้องเรียน

ปลดปล่อยสายพายผ่อนคลายแอกหลัง
ขณะทรุดนั่งเตรียมสมุดและเครื่องเขียน
มีोन้อยน้อย คลำกันทำหน้าเขียน
น้ำตาเขียนจะรินหลังยากขังใจ

หมากฝรั่งอีกแล้วหนอดิตที่กิน
เพื่อนสัปดนเล่นแปะตั้งแต่เมื่อไหร่
กางเกงเก่าปะแล้วปะอีกบางเปื่อยไป
เป้าหมายใหญ่ให้เพื่อนกลั่นแกล้งเอา

กัันคิดเก้าอี้ที่นี้ดูกล้าบาก
อาจกระซอกกางเกงขาดจะอายุเขา
ค่อยค่อยแะะออกซ้าซ้า โบหน้าเศร้า
กางเกงเก่าถนอมไว้ไม่มีใช้แล้ว

บุญทิ้งคือชื่อเด็กชายถูกครึ่ง
นำทิ้งยามเสียงล้อเลียนดังแว่ว
ทนได้ทนไปล้อเลียนได้หลายแนว
ตั้งใจแสวงสนุกสนานแล้วพาลรังแก

กางเกงเนาเก่าขาดคิดว่าไม่มี
ซักจนสีเดือนจางปะผุหลายแผล
ถนอมเอาไว้ตราบจบประถมต้นแท้
สภาพขำเข่อยากเปลี่ยนแต่ไม่มี

ระแวงระวังภัยอื่นใดจะมา
สีหน้าเอือมระอาเพราะยากหลบหนี
นัยน์ตาแฝงแววคำถามเช่นเดิมแรมปี
จะโดนอีกกี่ทีถึงจะพอใจ

กล่องอาหารกลางวันเอาออกมาวาง

เตรียมมาอย่างลวกลวก มันคือไข่

เจียวเองเร่งทำสภาพคำเกรียมไหม้

เก็บซ่อนใต้โต๊ะเกรงนักเลงแว้ง

ไข่เจียวเป็นอาหารเสริมทำเอง

บุญทิ้งเร่งทำตั้งแต่ตะวันแจ้ง

แม่ไก่ในเล้าอุทิศให้เสริมแรง

เจียวไข่แบ่งปันขายกายนอนติดเตียง

แขนลืบมือเล็กคำเร่งทำพ่วน

เรื่องจัดการธุระให้ยายไม่เกี่ยง

ยอมรับสภาพในความไม่พอเพียง

ไว้คนเลี้ยงดูแลกันเองเท่าที่มี

เสียงกริ่งดังเตรียมเคารพธงชาติ
บุญทิ้งวี่งผงดหน้าเสาธงประจำที่
เข้าแถวหน้าตั้งยืนตรง ไม่รอรื
เข้าวันนี้ทำตัวพร้อมจะเล่าเรียน

ถึงตัวเล็กแต่เสียงดังร้องฟังชัด
ไม่ติดขัดเพลงชาติไทยเพราะ ไม่เปลียน
ร้องเช่นทุกวันมันใจเสียงไม่เพี้ยน
บอกเหนือเศียรสามสี่ธงไตรรงค์ไทย

เหมือนลิ้มปมด้อยเรื่องมีพิวสี่เผก
แลแปลกแยกพิวคำผมหยิกใหม่
เป็นลูกครึ่งคนพิวสี่ผสมใจ
บิดาไว้ร่อยรอยลามารดาเลือน